

«Ο άνθρωπος τῆς ιδέας, λέει ὁ περίφημος φιλόσοφος, πού παραπάνου ἀνάφερα, στὴν ἀρχὴ θὰ καταφρονεθῆ, θὰ περάσῃ γιὰ πρόστυχος, θὰ παραμεριστῆ ἀπὸ τοὺς ἐπιτήδειους. Ἵστερα σὰ δηλωθῆ μὲ τὰ ἔργα του πὼς τρέχει μπρὸς ἀπὸ τὸν καιρὸ του ἕναν αἰῶνα ἢ καὶ πολλοὺς, δὲ θὰ ἐννοηθῆ καὶ θὰ περάσῃ γιὰ τρελλός. Θὰ φάῃ καὶ θὰ πιῆ καὶ θὰ ντυθῆ καὶ θὰ ποδεθῆ βρισιές.—»

Ἡ ἰδέα δὲ χάνεται, μὰ μεταμορφώνεται καθὼς ἔλα τοῦ κόσμου τούτου. Παγκόσμιος νόμος. Ἡ ζωὴ δὲ μᾶς δίνεται παρὰ μὲ τὴν κίνησιν. Τίποτε δὲν ὑπάρχει ἀσάλευτο. Τὰ πάντα ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή γίνονται ἄλλα. Ἵσως ὕστερ' ἀπὸ καιροὺς καὶ χρόνια, ἢ ἱστορία πού ἔχει μέσα τῆς μέγα σάλευμα ὑποκειμενισμοῦ, καὶ ποτὲ ἢ κρίσις τῆς δὲν εἶναι τελειωτικὴ, Ἵσως μᾶς παρουσιάσῃ καὶ τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα μᾶς μὲ νοήματα καὶ μὲ ὄψεις, πού δὲν τὰ περιμέναμε. Τὸ ἴδιο τὸ Εἰκοσιένα Ἵσως εἶναι ὠρισμένο νὰ ξαναφανῆ, νὰ ξαναβροντήσῃ, καὶ ξανά νὰ ξεσπλαδώσῃ, μὲ κάποιο ἄλλο ἰδανικόν, κάτω ἀπὸ ἄλλο λάβαρο, μὲ ἄλλα ὄπλα, ἔτι ἔκαμε τὸ σπαθί, θὰ τὸ κάμῃ ὁ Λόγος, ἀργότερα. Οἱ μορφές ἀκόμα οἱ διανοητικὲς οἱ γιγάντιες πού φαίνονται σὰ χτισμένες ἀπάνου σὲ βῆθος ἀσάλευτο, ταράζονται καὶ μετατοπιζονται καὶ παίρνουν ὄψεις καὶ νοήματα, τὸ εἶναι μὲ τὸ ἄλλο διαφορετικὰ. Δυὸ παγκόσμια παραδείγματα. Ἀπὸ τὸν αἰώνιον Ὅμηρον ὁ ἀρχαῖος κόσμος δὲν εἶχε τὴν ἴδια τὴν ἀπόλαψιν πού ἔχει ὁ νεώτερος κόσμος. Κάτι ἄλλο συγκινοῦσε τοὺς ἀρχαίους μέσα στὴν ποίησιν τοῦ Ὅμηρου, καὶ κάτι ἄλλο τοὺς νεώτερος. Ὁ Σαίξπηρος. Ἀπὸ τὴν στιγμή πού πρόβαλε ἴσα μὲ τὰ σήμερα, ὁ κάθε αἰώνας περνώντας τὴν ἔβλεπε τὴν εἰκόνα του μὲ ἀλλασμένη προσωπική, τοῦ ἔδαζε ἢ τοῦ ἔδγαζε κάτι. Μέσα στὸν παντοτεινὸ τοῦτον ἀνεμοστρόβιλο τῶν ἀλλασμάτων, σὰν πρωτόγονες θεότητες ἔξω ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ ἀπὸ τὸν τόπο, σὰ γκαϊτικὲς Μητέρες πού κρατᾶνε στοὺς κόρφοις τους τὰ σπέρματα τῶν ὄντων, τὰ πλάσματα τῶν ἰδεῶν, ἀφήστε νὰ φανταστῶ σὰν ταίρι ἀπαρασάλευτο, τὴν Ἀγάπη καὶ τὴ Θυσία.

Ὁ Κυβερνήτης τῆς Χώρας τώρα τελευταῖα, σὲ μὴ γενναῖα του δημηγορία, ἔρριξ' ἕνα λόγο : «Καθῆκον τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν νὰ πίπτωσι μὲ τὰς ἰδέας αὐτῶν, εἰσὶν παρέχοντες ἑαυτοὺς θύματα τῶν ἰδεῶν των παρασκευάζουσι καὶ διευκολύνουσι τὸ ἔργον εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ ἔλθωσιν αὐριον.» Ἀνοίχτε, ἔσο παίρνει, τὰ σύνορα τοῦ λόγου τούτου μπάστε μέσα κάθε ἀνθρώπο πού τὸν κεντρώνει ὁ οἶστρος τῆς ιδέας. Ἰερὴ μανία. Κάθε ἀνθρώπος πού μὲ τὴν ψυχὴ του ἀγωνίζεται μὴν ἰδέα νὰ στηρίξῃ, μὴν ἰδέα νὰ ὑψώσῃ, ἔσο μικρὸς καὶ ἂν εἶναι,

μού φαίνεται πὼς θά'χῃ πάντα στὰ μάτια του μπροστά, σὰν ἕνα τράδημα τρομαχτικόν, σὰν τοῦ Αἰσχύλου τὸ «ἡμερόφαντον ἕναρ», ἕνα γκρεμό. Εἶναι ὁ γκρεμὸς τῆς θυσίας. Κάθε ἀνθρώπος ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς ἴσα μὲ τοὺς ἀνώνυμους στρατιῶτες. Ἀπὸ τὸν ἐπιστήμονα πού δὲ φοβᾶται νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια ἴσα μὲ τὸ λογογράφου πού καταστρώνει τὸ ἔργο του, ὅπως αὐτὸς τὸ θέλει, καὶ ὄχι ὅπως θὰ ψαχιστοῦσε τοὺς ἄλλους γύρου του. Ἀπὸ τὸν πολιτικὸ πού δὲν καταδέχεται νὰ εἶναι δημοκράτης, ἴσα μὲ τὸν εὐζώνου πού ἀγρυπνᾷ στὰ σύνορα, γιὰ τὴ τιμὴ τῆς πατρίδας του. Κάποιος ρώτησε μιὰ μέρα τὸν Κανάρη: —Τί στοχαζόσασα τὴν ὥρα πού τραβοῦστες νὰ κολλήσῃς τὸ μπουρλότο σου; Καὶ ὁ πυρπολητὴς τοῦ ἀπεκρίθη: Πάντα ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου: **Κωσταντῆ, θὰ πεθάνῃς!**

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚΕΙΑ — ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ - ΡΩΤΑΜΕ—ΟΤΤΕΝΤΟ-
ΤΟΙ ΚΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ — ΧΕΛΙΔΟΝΙ-
ΣΜΑΤΑ.

ΕΙΧΑΜΕ λοιπὸν τούτῃ τῇ βδομάδᾳ τὰ *Μελχι-
σεδεκέια*. Κάποιος φοιτητὴς χτύπησε κάποιον διάκονο
στὸ κεφάλι. Ὁ φοιτητὴς ἔτυχε νὰναι δημοτικιστὴς. ὁ
διάκονος ἔτυχε νὰναι *Μελχισεδέκ* καὶ καθαρευουσιάνος.
Νά, λοιπὸν ἀμέσως Ζήτημα! Οἱ δημοτικιστὰδες εἶναι
ἄθεοι, μισοῦνε τὴ θρησκεία, ἀσεβοῦνε τὸ «σεμνὸν καὶ
ἱερὸν ἔνδυμα τοῦ κλήρου» — καὶ δὸς του φωτιᾶ! *Συλλο-
γατήρια* στὸ Πανεπιστήμιον, «σύστασις μεγάλης τεσσα-
ρακονταμελοῦς ἐπιτροπῆς», ἢ γλώσσα κιντυνεύει, νὰ
παυτεῖ ὁ Παλαμᾶς, νὰ καεῖ ὁ *Νουμᾶς* καὶ νὰ κληθεῖ,
χάριν τῆς κινδυνευούσης γλώσσης, στὰ ὄπλα ἢ Ἐμπο-
ρικὴ Ἀκαδημία τοῦ κ. Ρουσοπούλου καὶ ὅλα τὰ Γυμνά-
σια τοῦ Κράτους.

Ἡρώας τῆς ἡμέρας ὁ κ. *Μελχισεδέκ*. Ἀντιπρόσω-
πος τοῦ Λατριάρχου, σοῦ λέει ἄλλος Ἄρα ὁ Πατριάρ-
χος, καὶ ὄχι ὁ *Μελχισεδέκ*, δάρθηκε ἀπὸ τοὺς ἀπαίσιους
μαλλιάρους. Τὸ «*Σκρίπ*» μάλιστα καὶ ἡ «*Ἀστραπὴ*»
μόνο πού δὲν προτεινᾶνε νὰν τοῦ στηθεῖ καὶ ἀνδριάλτας
στὸ Πανεπιστήμιον, πλάι στὸν ἀνδριάντα τοῦ Πατριάρχου
Γρηγόριου.

*

ΩΣΤΟΣΟ τὸ ἴδιον «*Σκρίπ*» καὶ ἡ ἴδια ἢ «*Ἀστραπὴ*»
δὴ καὶ τρία χρόνια ἄλλην ἰδέα εἶχανε γιὰ τὸν ἐθνομάρ-
τυρα *Μελχισεδέκ*. Καὶ καμαρώστε τι. ΑΣΤΡΑΠΗ 15 τοῦ
Δεκέβρη 1907 «Καὶ ἄλλη κατηγορία κατὰ τοῦ *Μελχι-
σεδέκ*. Καθὼς κατορθώσαμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν ὁ συλλη-
φθεὶς διάκονος *Μελχισεδέκ* Μακρῆς, ἐκτὸς τῶν φοιτητι-
κῶν κατηγορεῖται καὶ δι' ἄλλην αἰτίαν. Ἐπ' αὐτοῦ ἀνευ-
ρέθησαν δύο σφραγίδες, μία τοῦ Γυμνασίου Σύρου καὶ μία
ἐνὸς ἐπισκόπου παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπηρετεῖ ἄλλοτε ὡς διά-

ζονος. Αί σφραγίδες αὐται, ὡς μᾶς εἶπεν ὁ κ. Εἰσαγγελεύς, προέρχονται ἢ ἐξ ὑπεξαίρεσως ἢ ἐξ ἀπομιμήσεως Ὑπὸ τῆς Εἰσαγγελίας ἐξητήθησαν τηλεγραφικῶς πληροφoρία παρά τοῦ Γυμνασιάρχου Σύρου καὶ παρά τοῦ ἀνοτέρω Ἐπισκόπου.»

ΣΚΡΠΗ 4 τοῦ Γενάρη 1908 Ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Μίχα, κατόπιν γνωμοδοτήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Λυκουρέζου, ἐπροφυλακίσθη ὁ φοιτητὴς τῆς Θεολογίας κ. Μελχισηδὲκ Μακρῆς, κατηγορούμενος ἐπὶ πλαστογραφία, παραποιήσει σφραγίδος καὶ ἀθεμίτῳ καταλήψει γνησίας τοιαύτης ἐν γνώσει.»

Νά. κ' ἔνα *σημνότατο* σημεῖωμα ποῦ στάλθηκε σὸ γραφεῖο μᾶς :

«Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου ἡμῶν πατρὸς Μελχισηδέκ, οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν.

Τότε γοῦν, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1907, κατὰ τὰς περὶ Γυμναστικῆς καὶ Ἀρβανίτου Πανεπιστημιακᾶς ταραχᾶς, ἐπροτοστάτησεν ὁ ὁσῖος ἀνὴρ, δι' ὃ καὶ ἐπροφυλακίσθη μετ' ἄλλων φοιτητῶν. Γενομένης κατόπιν ἐρεῦνης ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ ἀνευρέθησαν δύο σφραγίδες, μία τοῦ Μητροπολίτου Καισαρείας, καὶ μία τοῦ Γυμνασίου Σύρου, αἰτινες κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἢ προήρχοντο ἐξ ὑπεξαίρεσως ἢ παρεχαράχθησαν. Ἐνηργήθη ἀνάκρισις διαρκέσασα τρεῖς μῆνας, καθ' ὅλον δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ ὁσῖος ἐφιλοξενεῖτο εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Παλαιοῦ Στρατόνος. Ἀπεκαλύφθη ἐπίσης ὅτι ὁ Μελχισηδὲκ ἔπαιρνε ἀνθρώπους, ποῦ δὲν εἶχαν ἐδῶ τὰ προσόντα νὰ γίνων ἱερεῖς, καὶ τοὺς ἐπήγαγε ἐπὶ τὴν Μακεδονία, ὅπου τοῦ ἐχειροτονοῦσε ὁ Ἐπίσκοπος Ἀδρομερίου, μετ' οὗ ἦτο συνεννοημένος, ἐλάμβανε δὲ δι' ἑκαστον ἱερέα χιλίας δραχμᾶς.

Τῇ ἐπεμβάσει πολλῶν καὶ κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ὁσίου παταδομοσῆτι Μελχισηδέκ, προφασίζομένου ἀσθένειαν, διέταχθη ἢ προσωρινῇ ἀπόλυσις του διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1299 βουλευμάτος τῶν ἐν Ἀθήναις ἀλημμελειοδικῶν. Γνωσθέντων τούτων ἢ ἐπὶ τοῦ Βελτικίου κληροδοτήματος ἐπιτροπῇ, οὗτινος ἐτύχχανεν ὑπότροφος, τοῦκουπε τὸ λουφὲ κὶ ὁ Μελχισηδὲκ ἀνεχώρησεν εἰς Μακεδονίαν ὅπου ἔζη εἰς βάρος διαφόρων Μονῶν, εἰσπράττων χρήματα ἕτερ ἀνυπόκτιον ταμείων. Τανὺν ἄροῦ ἐπεράτωσε τὰς Θεολογικὰς σπουδὰς του, τῇ συστάσει πολλῶν καθηγητῶν καὶ ἰδίως τοῦ κ. Παπαγιαννοπούλου, δὲν προσῆλθεν εἰς ἐξέτασιν, ἀλλὰ μετεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν, ἣς τυγχάνει ἤδη τελειόφοιτος.

Προσθετόν ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ἀδρομερίου, μετ' οὗ συνέπραττεν εἰς τὴν παπαδοποίησιν ὁ ὁσῖος Μελχισηδὲκ, κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον 40 λιρῶν καὶ εἰς πρόσκαιρον ἀργίαν ὑπὸ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

ΡΩΤΑΜΕ τὴν Ι. Σύνοδο, ρωτάμε τὴς Ἀθηναῖτες φημερίδες, ρωτάμε τοὺς φοιτητὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου :

— Ἄγιοι καὶ χρῆσοι ἄνθρωποι, τότε ποῦκουπε ὄλ' αὐτὰ ὁ κ. Μελχισηδὲκ δὲν πάβαινε καμιά ντροπὴ τὸ «ἑρὸν σχήμα», ποῦ ντροπιάστηκε καὶ βεβηλώθηκε καὶ βριστήκε τώρα ποῦ βρεθῆκε ἓνας φοιτητὴς νῦν τοῦ δώσει μερικὰς μαστουριὰς ;

Σᾶς ρωτάμε καὶ σᾶς καληνυχίζομε.

ΜΑ δὲν εἶναι μόνο τὰ Μελχισηδέκεια ποῦ ἐρεθίσαν

τοὺς φοιτητὰς. Εἶναι κὶ ὁ Παναγιωρικὸς τοῦ Παλαμᾶ ποῦ ἀπαγγέλληκε ἐπὶ «Φοιτητικῆ Συντροφία» καὶ τυπώνεται σήμερα σὸ «Νουμά».

Πρέπει νὰ διωχτεῖ ὁ Παλαμᾶς ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον γιατί τόλμησε νὰ βγάλει λόγο—καὶ τέτιο λόγο μάλιστα! —σις 25 τοῦ Μάρτη.

Καὶ μεῖς, οἱ ἀνόητοι, θαρροῦσαμε πὼς γιατί ἔβγαλε λόγο ὁ Παλαμᾶς—καὶ ΤΕΤΙΟ λόγο μάλιστα!—ἔπρεπε ὄλ' οἱ φοιτητὰς νὰ πάνε νῦν τοῦ φιλήσουν τὸ χερί καὶ νῦν τὸ θεωρήσουν τιμὴ τους καὶ καμάρι τους ποῦ εὐτυχίσανε νᾶχουν Γραμματεῖ σὸ Πανεπιστήμιόν τους τὸν Ποιητή.

Ἔτσι θὰ φερνόντουσαν οἱ Ὀττεντότοι φοιτητὰς. Οἱ Φοιτητὰς τῆς Ἀθήνας τοῦ παραγγέιλαν νὰ μὴν ξανατατήσῃ σὸ Πανεπιστήμιον γιατί θᾶν τὸν διώξουν με τὴς κλωτσιὰς.

Τίποτ' ἄλλο.

ΣΕΛΙΔΟΝΙΣΜΑΤΑ—καὶ ζήτω ἢ Ἀνέρθωση. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ κ. Ἀλεξαντρῆς, ντέ! κάλεσε τὸν Παλαμᾶ σὲ ἀπολογία.

«Καὶ ὁ μὲν κ. Παλαμᾶς καλεῖται νὰπολογηθῆ διὰ τὴν γνωστὴν δῆλωσίν του, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσε εἰς τὸ περιοδικὸν «Νουμάς», ὅτι δῆλ. εἶναι μαλλιαρὸς καὶ ὑπερηφανεύεται δι' αὐτό. Ἡ στάσις αὕτη τοῦ κ. Παλαμᾶ, κατὰ τὸ Ὑπουργικὸν ἔγγραφο, ἐξήγειρε τὴν κοινὴν γνώμην, χαρακτηρησθεῖσα ὡς παράβασις καθήκοντος τιμωρομένη ἀπὸ τῶς κειμένους νόμου.»

Τὸ ἄρθρο τοῦ Παλαμᾶ εἶναι τὸ περίφημον «Γιὰ νὰ τὸ διαβάσουν καὶ τὰ παιδιὰ» ποῦ τυπώθηκε στὸν ἀριθ. 424 τοῦ «Νουμά». Κρίμα νὰ μὴν ἔχει τίτλο «Γιὰ νὰ τὸ διαβάσουν καὶ οἱ Ὑπουργοί», γιατί τότε, ὀρισμένα, θᾶν τὸ διάβαζε κὶ ὁ κ. Ἀλεξαντρῆς κ' ἔτσι οὔτε τὸν «Ἐκπαιδευτικὸ Ὅμιλο θάρνόντανε, οὔτε τὸν Παλαμᾶ θᾶ καλοῦσε σὲ ἀπολογία.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ, ποῦ κατάντησε πὸ ἰστορικὸ, θᾶν τὸ ξανατυπώσουμε σὸ ἐρχόμενον φύλλο, γιατί πολλοί, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, μᾶς ζητᾶνε τὸν ἀριθ. 424, ποῦ οὔτε ἓνα ἀντίτυπὸ του δὲ μᾶς ἀπέμεινε.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ 50.000 ΝΕΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

Ἡ Ἐκτακτος Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μετόχων τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἡ συγκροτηθεῖσα ἐν Ἀθήναις τὴν 12)25 Δεκεμβρίου 1909, ἐξουσιοδότησε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτῆς νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐκδοσιν 200,000 νέων μετοχῶν, ὀνομαστικῆς ἀξίας δραχ. 100 ἑκάστης, ὅφ' οἷς ἔρως καὶ προθεσμίας ἤθελε κρίνει κατάλληλον.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐξουσιοδότησιν ἐκείνην τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐξέδωκε κατὰ τὸ 1910, μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας, 100,000 νέας μετοχὰς. Σκοπὸν δ' ἔχον νὰ συμ-